

3de zondag na Pasen

Joh. 10, 27-30

Er is één overeenkomst, broeders en zusters in Christus, tussen de tijd waarin Paulus en Barnabas leefden, en onze tijd. Toen én nu werd de wereld gekenmerkt door een groot aantal levensbeschouwingen die met elkaar concurreerden om de gunst van de mensen. Toen én nu waren veel mensen zoekende naar de zin en de betekenis van het bestaan en de rol die God daar mogelijk in speelde. Toen én nu was de wereld zwanger van religiositeit. Maar er is ook een belangrijk verschil. Toen twijfelde vrijwel niemand aan het bestaan van een God als zodanig. Nu is die twijfel, althans in de westerse wereld, alom aanwezig, of wordt God geheel ontkend.

Wanneer Paulus en Barnabas van de kant van sommige Joden op tegenstand stuiten bij hun verkondiging, is dat niet omdat die Joden hun God afwijzen, maar omdat ze de nieuwe verkondiging ervoeren als een bedreiging voor hun cultuur en traditie. Wanneer wij vandaag op tegenstand stuiten van de kant van sommige atheïsten, is dat omdat zij God zelf fundamenteel afwijzen. Want, zo zeggen zij, om onze werkelijkheid te verklaren hebben we God niet meer nodig, en als Hij al bestond zou Hij de onmetelijke ellende in onze wereld niet toestaan. Bovendien, aldus nog steeds de atheïsten, godsdienst leidt alleen maar tot onverdraagzaamheid en vaak zelfs tot terreur. En hoewel het niet moeilijk is om daar voorbeelden van te vinden, vergeten deze atheïsten dat grote atheïstische roergangers als Hitler, Stalin en Mao oneindig veel meer slachtoffers hebben gemaakt. We hebben dat de afgelopen week nog herdacht.

Daarom is het niet verwonderlijk dat ook in onze tijd veel mensen, volgens sommigen zelfs een toenemend aantal, zoeken naar geloof. Op een of andere manier horen ook nu veel mensen de roepstem van God. De roepstem die vraagt: waarvoor ben je hier op aarde? Wat is de zin van je leven? Wat is je opdracht in deze wereld? Wat is je oorsprong en je bestemming? Dat is de roepstem van God.

Zo zijn wij zijn allemáál geroepen om, ieder op onze eigen wijze, de boodschap van het evangelie uit te dragen. In onze eigen omgeving, onze eigen situatie. Allemaal zijn we geroepen om een goede herder te zijn voor elkaar. Wanneer Jezus dus zegt: “Ik ben de goede herder” en “Mijn schapen luisteren naar mijn stem”, zegt Hij dit niet om zichzelf op een voetstuk te plaatsen, maar gebruikt Hij zichzelf als metafoor, als beeldspraak voor alle mensen, mannen en vrouwen, naar wie zijn hart uitgaat.

Zo zijn ook wij allemaal geroepen om op een of andere manier herder te zijn voor elkaar, ieder op zijn of haar eigen wijze. Niet alleen door de ander

tegemoet te komen, zoals we bidden in het themagebed, maar óók door de ander bij ons toe te laten. Want ieder van ons zal geregeld in de situatie verkeren dat we ons niet voor anderen kunnen inzetten, maar dat anderen zich inzetten voor ons. Roeping betekent dan dit toe te laten en ons daaraan over te geven. Te aanvaarden dat we kwetsbaar zijn. Dit aanvaarden van onze eigen kwetsbaarheid opent ons gemakkelijker de ogen voor de noden van anderen. Want dat is uiteindelijk ons aller roeping. Amen.

Jan van de Laar, pastor